

מסורה הש"ס

ארבעה אחין פרק שלישי במות

כת.

עין משפט
גז מוצה

א א מ"י פ"י מה' י"ט
הכלה א סתם עשין נה
נג ט"ש א"ש סתם
קפה ספ"י פ:
י"ב ב מ"י שס ט"ש ע"ס
ספ"י ב:
ג ג מ"י שס ה' א:
ט"ש פ"ט ס"ט פ:
א

מוסף רש"י

כיון שעמדו עליו
שעה אחת באיסור.
בפניו נח ששמי' (לענין)
ק"ט המגדל את הכהן
היחידה מותרת לה
כ"י אלעזר חסד, היחיד
ועמדה עליו שעה אחת
לפניו כריש' את המגדל
הוא. דאמר אבשר
לצמח' דכסוד' (ל"ה)
הכל שלל אחר מוצה
עני ומ"י יחל' שני
לפניו חלה. ר' יוסי
אומר שניהם לנפן ומסומ'
אומרים אחד לו אחד
לנפן דלי אפטר לנפס'
ולנפס שניהם חלה. אלא
אחד יחל' ראשון ופטר
את הרמס והפני חולין,
ומסומ' דלי דע' י"י
מייסד, הו' מייסד
ספק כסוד' אחד לנפן
והפני ידע' שני ספק
ויחל' מנפס לנפס הית'
לענין י' וכו' (שבתות
כ"ג. היתה אתה מן
אסורה על האחד
איסור ערוה. כגון חממו
וחל' חממו. אסור בה
וימור' באחוריה. וכל
חלות וקוקה הול' דערו'
ללו קמי' רחיל' ליעמי
לענין כ"ג. אחרת. על
ערוה כשאי' ביבמה.
כגון שפטי' שני חלות
מפני חתן. הלכה אסרה
משום ערוה. כגון שיה'
לנו או חממו. או
חולצת או מתייבמת.
חלות הערוה. דלא כגון
חלות וקוקה. משום
דערוה ללו וקוקה הול'
לענין כ"ג. וכו' (ש"ל כ"ג).

חוללות לנפסה. משמע כלומר אין כפון תקנה אחרת: ה"ג ולימא
ליה גזירה דלמא קדים וחלין לראשונה ברישא. אי אמרת להו
חלוו לשניה ויבמו לראשונה גזירה דלמא קדים חד וחלין לראשונה
ואחי לייבומי איך שניה דקברי מה איכפת ציו וזו אכל דביעבד
שחלן לשניה תחלה שריא ליה לאיך
לייבומי קמייתא דמאן דחו דחול
לשניה ברישא וחור וייבס קמייתא
אסיק אדעמיה ולא אחי למחלן
לקמייתא ולייבומי שניה: ומשני ולא
מסיבמו קסני: דלי נמי חלן לשניה
אין כלן יבס: ולימא ליה גזירה שמה
ימות ואסור לבטל מלוס יבמו. וה"פ
לימא ליה רבי יוחנן מנא דמנמי'
טעמיה לאו משום זיקה קא אסר
לייבס ב' אחיות דכ"ל אין זיקה דלי
טעמא משום זיקה מכי חלין לשניה
ופקע זיקתה שרי לייבומי לראשונה
כדאמרי אנה אלא טעמא משום שמה
ימות כדאמר בריש פירקין (ל) דלמא
דלמייבס מד מית איך גזירה ומשויה
שקול רכנן דין יבס מאחיות לגמרי
ואפילו חלן לחדא מייסדו דלא בטלי
זו מלוס יבמו כי היכי דלא ירגיעו
יבס בחיות ואחי לייבומי לכתחלה
קמי' תליל' ולדמייבס מד מית איך
אכל לגבי מיתה דלעיל דאחרי בה
ר' יוחנן ליכא למיגור הכי: כ' אלעזר
היא. כ"ג ב"ש (לענין קט). ואנה דלמרי'
כרבנן: מדיפסל. דמנמי' ר"א דקמי'
ר"א אומר ב"ש אומרים יקימו (כו')
ב"ה אומרים יחלו: ולימא ליה. דלא
יעינין הי נפול ברישא דלמא ליה
חלון לשניה: א"ש. דמשום דלא
יעינין הוא הו' הו' דיעינין מתייבמת
לראשונה: הינו דקמי'. כלומר הו'
דקמי' יחלו אחי: כשלמא לראשון
אחרי ליה. אסיק דדלי חייסוק'
אחל איך דא"י לראשונה היא מאן
שריא שיקן הלל חלות וקוקה הול'
ומי מאחין חלן לחמותה לפסקוע'
זיקה מינה אלא שני לימא "אמר
שיבס חלשון שניה איער לחלקו
הו"א וזו לראשונה יבמה שהיתה
ונאסרה וחורה והומרה דהכי אמר
כ"י כ"ל (לעיל כ"ג). קדמו וכנסו אין
מוזילין מידם משום דליכא אלא ספק
פגע בחמות וקוקה והו' נמי לשני
ספק הוא: הינו דקאמר ליה אחיוס'
אינו יודע מי שפון. דלא מני למריו' כשמעמיה כלל: איסור ערוה.
כגון חממו או ערוה אחרת: דנפלה חממו ברישא. יזו שפסקה
את האחרת נפלה תחלה. והאי דנקט חממו חדא מעריות נקט
ועתא למינקטתיה מילתא דשכיחא ושאר עריות טריחא מילתא
לאשכוחי: אמאי. שני אסור בשמות ליקו חתן של לראשונה ולייבס
לשניה דליני חממו ואינה אחות וקוקה ומיחו חממו לגבי
איך אחי יבמה שהומרה נשעת נפילה כו': כגון דנפלה הך
דליני חממו ברישא. ואי כמייבס לה האיך ברישא פיישא שניה
שנאסרה משעת נפילה (והו' הלכך נו לא מהני לה הימ: קל
הי' לן כ"ב. כלומר ב"ה לקולא אמרי: ר"ש כפון. איניא
דמאן: א"י. אחת למימור ביה שמאי אומרים יקימו הינו ר"א:
ואי א"ב. קא מסידי הינו אכל שאלו והו' ליכא למימור
דטעמא דנפשה קאמר ללאו בר פלוגמיהו דביט שמאי וביט
הלל הו': סיניא חדא וימא. כפרק כ"ל אחותה של ערוה
כשהיא יבמה או חוללת כו' והיינו נמי אסור בה ומותר בחמותה.
הסס. הו' דליכא אלא חד אחל לקמן וליכא למיגור מניו. אכל
הכא דליכא למיגור דלמא אחל שני לייבומי וסאחיו וקא פגע
בחמות וקוקה דקמי' דידיה הוו רמיון מריוויו אימא אפילו האי דלא
רמיא ערוה קמי' ללא לייבס דליני חממו וקוקה אסורה הו' דליני
חממו וקוקה אסורה הו' דליני חממו וקוקה אסורה הו' דליני חממו
וכו' וכו' ומשני הי' היבא דקא באפא אסור אחות אשה אבל
וסיל לרב דמתימין סיל' ש' זיקה והיל' ספ"ד דקא באפא אסור אחות אשה

דכאלו יבמות ליכא סוס חששא והו' לא חייסין שאס נמיר כפון לייבס
הראשונה כשכבר חלן לשניה אחי בעלמא למיעבד איפסא שאינה
חששא גדולה כ"כ שלל ועינן להמיר השניה שלל הומרה מתחלה
בשביל שנתר אסורה שהומרה אכל בלו לימלך כפנינו מתחלה יש
לגור כיון שהו' אסרות עממן יכול
לכא לדי' לקולו ומשני ולא מתייבמות
קמי' דליכא דין יבס כלל אפי' קדם
וחלן כבר לשניה ופירין ולימא ליה
שמה ימות וכו' ויעמיד המשנה כמ"ד
אין זיקה דלדידיה ודלי אפילו קדם
וחלן לשניה דליכא למיש' טפי באלו
יבמות מ"מ אסור לייבס לראשונה
שאלס נמיר כפון לייבס אחר תליל'
יבא בעלמא לייבס ברישא דלא מסקי'
אדעמיהו לראשונה ליבס דלמא אלדמייבס
חד מיית איך שאין זה טעם ידוע
ועוד ארי' דיש לפרש בענין אחר
ולימא ליה דלמא קדים וחלין לראשונה
ברישא אי הכי היינו דקמי' קדמו וכנסו
שריא לך אלא שניה אמר חבראי שניה
ייבס אנה ראשונה מייבס היינו דקאמר ליה
אחיות אינו יודע מי שנאן: תנן היתה אחת
מהן אסורה על האחד איסור ערוה אסור בה
ומותר באחיותה והשני אסור בשתייהן ס"ד
דנפלה חמותה תחלה ואמאי ליקו חתן
לייבס הך דאינה חמותו ברישא ותהוי
חמותו לגבי איך כייבמה שהומרה ונאסרה
והומרה והומרה תחורר להיתה הראשון יא"ד
פפא כגון דנפלה הך דאינה חמותו ברישא:
ר"א אומר בש"א וכו': תניא ר"א אומר
ב"ש אומרים יקימו ובה"א יוציאו רש"א
יקימו אבא שאול אומר קל היה להם ל"ה
דבר זה שבית שמאי אומרים יוציאו ובה"א
יקימו ר"ש כמאן אי ב"ש הינו ר"א אי
כ"ה הינו אבא שאול "ה"ק לא נחלקו ב"ש
וב"ה ברבר זה: היתה אחת מהם כו': הא
תניא חדא זימנא "אחותה כשהיא יבמה
או חולצת או מתייבמת צריכא דאי אשמעינן
התם משום דליכא למיגור משום שני אבל
הכא דאיכא למיגור משום שני אימא לא
ואי אשמעינן הכא משום דאיכא שני דקא
מוכה אבל התם דליכא שני אימא לא
צריכא: איסור מוצה כו': הא נמי תנינא
איסור

מותרת לייבס ור' אלעזר אוקר: לא סתם אין כו' יוסי הגלילי.
לר' יוחנן הוא דמסקין הכי אכל רכ הקדש מוקי מתימין דשבועת
העדות (עשנעט נל. וסס) דכפרו שניהם צנת אחת כו' יוסי הגלילי ור'
יוחנן מסקי' התם אפי' תימא רכנן והיינו לטעמיה דהכא ובפ"ק דעירובין
דף ה: ד"ה וספק פירשתי דקיימא לן דבידי דרס אפטר לנפס'
ובדי שמים וזו משמע לר'כא דלית ליה ספק בתרס דכסודות (דף
ס: וסס) דאפטר לנפס' גבי ילאו שניש' ובפרק בתמה המקשה
(חולין ע. וסס) גבי דעיה' אס הלכו בנאכרס אחר הרוב דמוקי ליה
שיא' חלוו ברוב אחר ואי אמרת דא"א לנפס' מאי קמיבעיה ליה
דמנה נפש עטון קבורה דשמה ילא רובו ואין להאריך כי שס
הארכמי: הך איך חמותו ברישא. וא"ת מ"מ מקשה לר' דשרי
אפילו שניה וי"ל דר' אית ליה אין זיקה ולא מיתסר אלא משום
ביטול מלות יבמו וגורין דלמא מייבס איך ברישא: ס"ר ב' א"י
אומר ב"ש אומרים יקימו. וא"ת וכו' טעמא דב"ש אחל לאשמעינן
דהכי פירין כפרק רבי אלעזר דמיל' (שבת דף קלה.) וי"ל דליצטרין
הכא לאפוקי ברישיתא דאכל שאלו דאמר קל היה להם כ"ה בדבר זה:
אכל

תוס' חד מקבאי (ובספ')
מייבס הך דאינו חתן
ברישא. ורב פפא לא שני
ליה הכי דמשעת ליה
כפרקני אסור בשתייהן (ל
אסור שנה ומשום הכי
אוקמה כגון שפול הך
דאינה חמות ברישא. מיהו
מ"מ אפילו נפל חמת
ברישא אסור בשתייהן
או משום גזרה דלמא
נפל הך דאינה חמות
ברישא או משום דגורין
דלמא קדים ומייבס הך
חתן ברישא. וזו אותה
כפרת הרב סתם שמינו
כפשטה ודאמו (ל עלה
לרב פפא דאמר ב' כגון
דנפל דאינה חמות ברישא.
דתנינ' לר"י אלא לרב
מתני' היכי מתרנא. איבא
מ"ד דלא קשיא מתני'
לרב אלא רישא דקמי' ולא
מתייבמת ולא סיפא דקמי'
השני אסור בשתייהן דרב
לא קאמר אלא במתא.
אבל לר"י דאמר אסור
בשניה לא שני ליה כין
מתא ללא מתא. ואפי' חותר
בראשונה ספני
שהומרה כשעת נפילה
ומשום הכי אקשין ליה
ממתני'. ולר"י מסתבר
דלא קשיא ממתני' דרב
למעמיה דאמר אין זיקה
כראקטין לעיל רבנן ליה
הכא זיקה דרבנן הוא
דארייתא מראקטין כל

12 אולי י"ל ומה דקשה עליה דרב פפא דאמר כגון דנפלה וכו'.
13 ל"ל דמתימין אסור כשמיין משמע דהו' אסיר שויה ומשוי' וכו'.